YELLOW DWARF SERIES
העופר הלבן
McLOUGHLIN BROTHERS, N.Y.

לפני שנים רבות חי זוג מלכותי, מלך ומלכה, שלא היו להם ילדים והם הצטערו על כך מאוד.
יום אחד, כשהמלכה טיילה בגנים, פגשה סרטן ענק שאמר לה "בואי אתי, המלכה, ואוכל למלא את משאלתך."
המלכה הופתעה מאוד שסרטן מדבר אליה ורגע היססה האם להישמע לו. אך רצונה לילד היה חזק מכל חשש והוא גבר על הפחד. היא הלכה אחרי הסרטן בשביל מוסתר עד שהגיעה לארמון בנוי מיהלומים ופנינים. לפני הארמון עמדו שש פיות יפהפיות שכל אחת הגישה לה פרח עשוי מאבני חן. היה שם ורד, צבעוני, שושן, דליה, ציפורן וקאמליה.
"גבירתי" הן אמרו "בקרוב תיוולד לך בת ועליך לקרוא לה 'הנחשקת'. בהיוולדה תקראי את שמות הפרחים שהם גם שמותינו, ואנו נבוא ונעשה את בתך לפלא של יופי וטוב-לב.
המלכה המאושרת חזרה הביתה ואחרי זמן נולדה לה בת. הפיות נקראו, נישקו לתינוקת והקנו לה חכמה, יופי, יושרה וכל תכונה טובה אחרת שניתן לחשוב עליה.
המלכה הודתה לפיות על טוב-לבן, אך אז נכנס לחדר סרטן, כה גדול שרק בקושי יכול היה לעבור את הדלת.

"הה, מלכה רעה" אמר "שכחת על השירות שנתתי לך, כאשר כוונתי אותך לאחיותיי הפיות. את קראת להן, והתעלמת ממני."
המלכה התנצלה על שכחה, וגם הפיות הצטרפו לבקשות סליחה שלה, אך לשווא.
"אמנם לא אנקום בעוצמה כזו כפי שרציתי תחילה" אמר הסרטן "אך אם הנסיכה תראה את אור היום לפני הגיעה לגיל חמש-עשרה, עלול הדבר לעלות לה בחיים!"
האיום הבהיל מאוד את הורי התינוקת והם החליטו לבנות ארמון ללא חלונות ולשמור שם את הילדה עד שתגיע לגיל שציין הסרטן. כך נעשה, והנסיכה גדלה בארמון אטום לגמרי, ורכשה ידע ויופי. עד שהגיעה לגיל ארבע-עשרה וחצי לא ראתה אור כלשהו מלבד אור נרות שבערו יום ולילה.
כשהגיעה קרוב לגיל חמש-עשרה הוטל על אומן החצר לצור את דיוקנה, והעתק של הציור נשלח לכל חצרי מלכות שבעולם. כל אחד שרק ראה את הציור התפלא, ורבים נסיכים חשובים ורמי דרג ביקשו את ידה של הנסיכה הצעירה.
אחד מהנסיכים התאהב כל כך בנסיכה, בראותו את

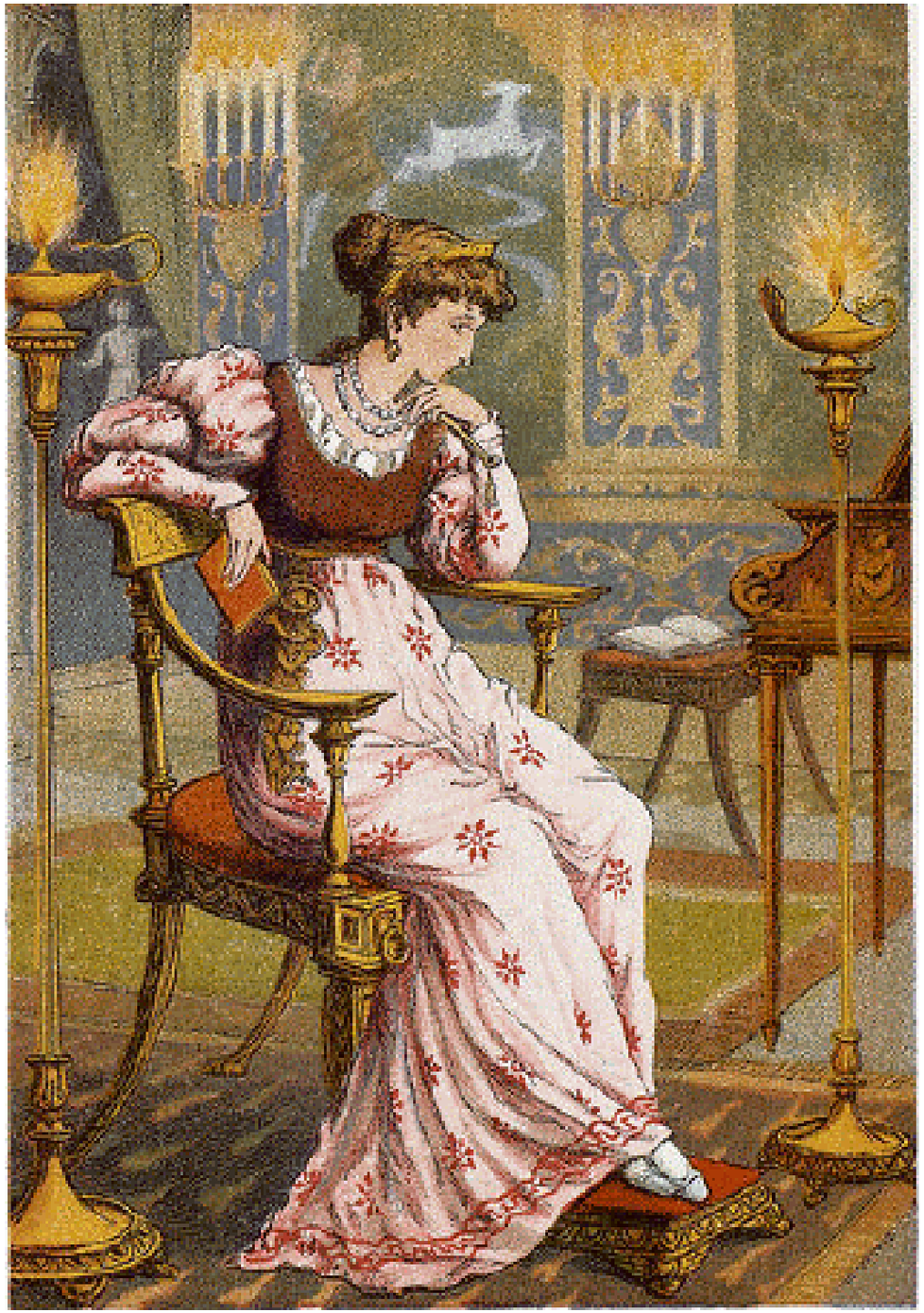

תמונתה, שכמעט ואיבד את שפיותו. שמו היה "אמיץ" והיה בנו של מלך גדול ועצום, החי לא רחוק מארצה של הנסיכה נחשקת.
הנסיך אמיץ ביקש מאביו המלך לשלוח שליח רם מעלה לנסיכה ואמנם נשלח לשם שליח בשם "כסוף-לשון".
השליח ביקש לפגוש את הנסיכה, אך להפתעתו בקשתו נדחתה. "אל תיעלב, אדון כסוף-לשון" אמר המלך "זכותך לבקש פגישה, אך אנו נאלצים לסרב" והמלך סיפר לאיש את הסיפור המופלא של הנסיכה.
כסוף-לשון חזר לארצו וסיפר את הדבר, אך הנסיך אמיץ נחרד מאוד מהמחשבה שלא יוכל לפגוש את הנסיכה במשך עוד שלושה חודשים, כי זה מה שחסר לה לגיל חמש-עשרה. הוא נכנס למרה שחורה וחלה קשות.
אבא שלו, המלך, דאג מאוד ושלח שוב את אדון כסוף-לשון, כדי להסביר להורי הנסיכה נחשקת כי הנסיך אמיץ עלול למות, אם לא ירשו לו לראות מיד את הנסיכה.
בינתיים נחשקת ראתה את תמונתו של הנסיך אמיץ והתאהבה בו לא פחות מאהבתו אליה. לכן, כששמעה על מחלתו של הנסיך מאמא שלה, התרגשה מאוד ואמרה "אמא, אולי אוכל לצאת לדרך במרכבה אטומה היטב, כך שאור היום לא ייפול עלי, וכך אגיע בשלום אל הנסיך אמיץ היקר?"
להוריה נראה מאוד הדבר, ניתנה מיד הוראה לבנות מרכבה מתאימה, ואדון כסוף-לשון חזר למלכו עם בשורה טובה.
ואכן נבנתה מרכבה מרופדת בבדים צבעונים יקרים, אך ללא חלונות, והיא הופקדה בידיו של אציל חשוב.
הנסיכה הוכנסה למרכבה יחד עם שתי נערות ליווי, פרח-תלתן ופרח-ציפורן, ועם אמהות שלהן, ויצאה מיד לדרך אל ארצו של הנסיך אמיץ, בליווי משמר המלך.
עליכם לדעת, כי פרח-תלתן אהבה מאוד את הנסיכה, אך פרח-ציפורן קנאה בה, כי בעצמה התאהבה בנסיך אמיץ כשראתה את דיוקנו, והחליטה להשמיד את הנסיכה ולהשיג את הנסיך לעצמה. לכן ביום האחרון של המסע, כשהיו כבר קרוב לארמון המלך בו חי הנסיך הצעיר, פרח-ציפורן חתכה את גג המרכבה בסכין גדולה ובפעם הראשונה בחייה הנסיכה נחשקת ראתה את אור היום.
ברגע שקרן אור הראשונה נגעה בה, היא קפצה מהמרכבה בקריאה איומה והפכה לעופר לבן נהדר, שרץ לתוך יער עבות והסתתר בין עצים.

נראה היה שהסרטן הרשע שגרם לכל זה, רצה להשמיד את כל העולם. ברק חזק נראה בשמיים והרעם היה כה איום שכל המלווים התפזרו בפחד גדול, מלבד פרח-תלתן, שרצה מיד אחרי העופר, ופרח-ציפורן עם אמא שלה. מיד לבשה פרח-ציפורן את בגדיה היקרים ביותר של הנסיכה נחשקת, ויחד עם אמה המשיכה בדרכה לארמון המלך, שם הן התקבלו על ידי המלך ובנו.

ברגע שהנסיך אמיץ ראה את הכלה המתחזה קרא בקול "מה רואות עיניי?" ואמא של פרח-ציפורן אמרה בחוצפה "הוד רוממותו, זו הנסיכה נחשקת" והגישה את המכתבים והמתנות מהמלך והמלכה.

הנסיך שראה את פרח-ציפורן המכוערת קרא בקול אדיר "רימו אותי! אין זו הנסיכה נחשקת" ולפקודתו שני חיילים אחזו מיד את המתחזה ואת אמא שלה והובילו אותם לבית הכלא.

הנסיך אמיץ התרגש נורא מכל ההתרחשויות האלה והחליט לחיות את שארית חייו בבדידות, רק עם חברו הנאמן כסוף-לשון. הם עזבו מיד בסתר את ארמון הוריו ויצאו ליער. כסוף-לשון התחיל מיד לדאוג למקום שהייה ולמזון לשניהם ויצא לחיפושים.

בינתיים פרח-תלתן רצה אחרי העופר הלבן ווזה הכיר אותה ובא אליה. דמעות זלגו מעיניו היפות של העופר. פרח-תלתן הבינה מיד שזו הנסיכה האהובה שלה והחליטה לדאוג לה. אך אז הופיעה שם הפייה צבעונית, אחת מאלה שנוכחו בארמון ביום לידתה של הנסיכה. פרח-תלתן ביקשה ממנה להחזיר את נחשקת לצורתה האנושית, אך הפייה הסבירה "זאת אינני יכולה לעשות, אך אוכל להקל עליה את גורלה. בלילה היא יכולה לקבל שוב את דמותה הממשית, אך עם בוקר היא חייבת להפוך לעופר ולנדוד בשדות וחורשות. לכו שתיכן בשביל הזה עד לבקתה, שם תמצאו מקום נוח ללינה."

הן אמנם הלכו כך בשביל והגיעו לבקתה של אישה זקנה שנתנה להן בביתה חדר עם שתי מיטות נוחות. עם רדת הלילה נחשקת חדלה להיות עופר לבן והנערות התחבקו ובכו יחד. אך עם זריחת השמש הנסיכה הפכה שוב לעופר ומיד עזבה את הבקתה ורצה ליערות.

בינתיים לבקתה הגיע כסוף-לשון שחיפש מזון עבור הנסיך אמיץ ולעצמו. הזקנה נתנה לו מזון בשפע, אך הציע גם לשניהם ללון אצלה.

לילה קשה עבר על הנסיך אמיץ, ומיד בבוקר הוא יצא ליערות. אחרי שנדד זמן רב התעייף ונשכב תחת עץ כדי לנוח. מהר מאוד נרדם והתחיל לחלום על הנסיכה היפה. בדיוק אז הגיע לשם העופר הלבן שהכיר את הנסיך על פי תמונתו, ונתן אנחה עמוקה של צער.
הקול העיר את הנסיך. בראותו עופר לבן הוא חטף את קשתו, שם חץ וירה בו, אך העופר הספיק עוד לברוח, ורק נפצע ברגלו. הוא נשכב על הארץ, מדמם ומתנשם.
הנסיך ניגש לעופר, אך כשרק ראה בעיניו את המבט של פחד וכאב, התחיל להצטער על מה שעשה. הוא ליטף את העופר ברוך, אסף צמחים וחבש את הפצע. אחר כך קרא לכסוף-לשון וביחד הביאו את העופר לבקתה.
פרח-תלתן שראתה אותם אמרה לנסיך "כבוד רוממותו, העופר הזה שייך לי. אני שומרת עליו ודואגת לו." אבל בינתיים כסוף-לשון סיפר לנסיך שכבר ראה את פרח-תלתן בחצרו של המלך, אבא של נחשקת, ושהיא הייתה אחת המלוות של הנסיכה. כדי להבין מה קורה הנסיך עשה חור קטן בקיר שבין חדר שלו וחדר השכן, והחליט להציץ בו. מאחר שכבר ירד הלילה יכול היה לראות את הנסיכה, שוכבת על מיטתה ונאנחת עמוקות

"אהה! אני שוב אהפוך לעופר ואראה את אהובי, אך לא אוכל לדבר אליו".
זה הספיק לאמיץ. תוך רגע הוא דפק על דלת חדרן וכרע ברך לפני הנסיכה, תוך בהכרזת אהבתו אליה. בדיוק אז נשמע קול חצוצרות בחוץ. זה היה המלך שחיפש את בנו הנמלט. ומאחר שהבקתה הייתה ביתה של פיית צבעונית הטובה, הכל הסתדר מעכשיו בשלום. את הנסיכה הובילו לחצר המלך בכרכרה אטומה והחזיקו אותה עוד שלושה חודשים בחדר חשוך, עד שהגיעה לגיל חמש-עשרה. אז נערכה חתונה מפוארת וששת הפיות-פרחים כיבדו את החגיגות בנוכחותן. ובהזדמנות התחתנה גם פרח-תלתן עם כסוף-לשון.